

Gözləntilərım, arzularım var...

... Bu gün mən yenə sənın mezarını ziyarət etməyə gəlmişəm. Yenə fevral ayıdır, yenə hava soyuqdur. Mən qalın palto geyinmişəm, başımda papağım da var, hətta əlcəklərim də, uzunboğaz çəkmələrim də var. Amma yenə üşüyürəm...

Qarşında dayanmışam, adı məlum olmayan, soyadı bilinməyən 5 yaşlı naməlum qız (1987-1992). Başdaşının üzərində şəklın belə yoxdur. Lakin mənə buz kimi qəbrindən boylanaraq baxan bir cüt baxışlarını hiss edirəm.

Sualların var? Soruşsan ki, belə qalın geyinməyimə baxmayaraq, niyə üşüyürəm? Soruşsan ki, hava Bakıda çoxmu soyuq olur fevral ayında? Həm də deyirsən ki, Dilbər, sənın artıq 15 yaşın var, mən isə 5 yaşında bu dünyadan köçmüşəm...

Danışsan... onda da fevral ayı idi. Mən Xocalıda doğulmuşdum. Xocalıda böyüyürdüm... böyümək istəyirdim. Gənc qız olmaq istəyirdim...

Onda da fevral ayı idi. Fevralın 25-i gecə. Çox soyuq idi. Qar da yağdı, hər tərəf ağappaq idi. Ge-

cə idi... Lakin çox soyuq idi. Biz yatmışdıq, dünyadan xəbərsiz, qağışız xoşbəxt halda...

Bir günün içində yer üzündən silinən şəhərin, gözəl mənzərəli Xocalının sakiniyəm mən! Adımı soruşursan? Adım bir gecənin içində düşmən gülləsinə tuş gəlib həlak olan 613 nəfərdən, hətta 64-ü uşaq olanlardan biriyəm! Bəlkə də tamamilə məhv edilmiş 8 ailədən birinin üzvüyəm? Bəlkə xain, qəddar ermənilərin işgəncə ilə, zülmə öldürdükleri 106 qadından birinin balasıyam? Bəlkə mənfur düşmənimiz olan nankor, alçaq ermənilərin başlarını qurbanlıq heyvan kimi kəsdikləri, diri-diri yandırdıkları 70 qoca və qarılardan birinin nəvəsiyəm? Nə fərqi var? Mən Azərbaycanlıyam!

Ermənilər tərəfindən amansızlıqla işgəncələrə məruz qalmış, tamamilə tanınmaz hala salınmış Azərbaycan qızıyam! Bəlkə də valideynlərim qansız ermənilər tərəfindən əsir götürülmüş 1275 nəfərdən biridir? Azad olacaqları günü 24 ildir gözləyən valideynlərimin övladıyam?

İtkin düşmüş, bu gündək talelərdən xəbərsiz qaldığınız 150 nəfərin içində, görəsən mənim də valideynlərim varmı? Düşmən gülləsinə tuş gəlib müxtəlif dərəcəli yaralar alan 487 nəfər olmuşdur. Görəsən mənim anam, atam onların siyahısında mıdır? Qarşımda dayanmışan, soyuq olmasına baxmayaraq, yenə də məni ziyarət etməyə gəlmisən...

Bura 1992-ci il fevralın 26-da - bir gecənin içində rusların 366-cı motoatıcı alayının köməyi ilə ermənilərin vurub yandırdığı Xocalı şəhəri deyil. Bura bütöv Azərbaycanın, xalqımızın and yeri olan Şəhidlər xiyabanıdır. Bu isə mənim evim deyil, məzarımdır. Soyuq məzar içində arzularımla birlikdə uyuyuram... Yox, uyumuram! Gözləyirəm! Siz gənclərin, xalqımızın, dövlətimizin şücaəti, siyasəti, cəsarəti nəticəsində Dağlıq Qarabağın, o cümlədən Xocalının mənfur düşmənlərimizin tapdağı altından təmizlənməsini, xüsusi amansızlıqla qətlə yetirilmiş günaahsız insanların qisaslarını almağımızı, qan yaddaşımız olan Xocalını bü-

"Xocalı soyqırımı - unudulmayan qan yaddaşımız" mövzusunda keçirilmiş rəsm müsabiqəsində seçilmiş ən yaxşı əsər. Müəllif: **Camal Tağızadə, 328 sayılı məktəb.**

tün dünyada tanıtmağınızı gözləyirəm..!

Bu gözlənti tək müqəddəs

dəs and yerimiz, qürur mənbəyimiz olan Şəhidlər xiyabanında uyuyan 5

yaşlı naməlum qızın gözləntisi deyil, bu soyuq məzarlarda uyuyan bütün şəhidlərimizin, o gözə yaşlı qalan analarımızın, valideynlərinin itirmiş bacı və qardaşlarımızın gözləntisidir!

Mənim də gözləntilərim var! Həm də görəcəklərim var!

Bəli, dünya şöhrətli siyasətçi ulu öndər Heydər Əliyevin Xocalı soyqırımını dünyaya çatdırılması, siyasi qiymət verilməsi üçün başladığı işi bu gün Azərbaycan Respublikasının Prezidenti cənab İlham Əliyev uğurla davam etdirir. Sabah isə bu müqəddəs işi mən və mənim kimi hər bir gənc davam etdirməliyik. Sevindirici haldır ki, dövlətimizin yürütdüyü siyasət nəticəsində bir neçə ölkələr Xocalı qətləmini soyqırımını kimi tanıyıblar. Biz gənclər də bu işdə dövlətimizə dəstək olacağıq. Qarabağ həqiqətlərini, qan yaddaşımızı - Xocalı soyqırımını bütün dünyaya çatdıracağıq.

Dilbər Əliyeva,
Bakı şəhəri, Nizami
rayonu, "Zəngi" liseyinin
IX sinif şagirdi